

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 26ης Οκτωβρίου 1994

Υπόθεση T-21/93

N
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Καθήκοντα - Ψευδής δήλωση - Πειθαρχική κύρωση -
Πειθαρχικό συμβούλιο - Υποβιβασμός - Αιτιολόγηση - Αναλογικότητα»

Πλήρες κείμενο στην πορτογαλική γλώσσα II - 709

Αντικείμενο: Προσφυγή έχουσα ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 27ης Νοεμβρίου 1992, με την οποία επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα η πειθαρχική κύρωση του υποβιβασμού κατά βαθμό.

Αποτέλεσμα: Ακύρωση.

Επιτομή της απόφασης

Αφού έλαβε άδεια κατά τα τέλη Οκτωβρίου 1987, ο προσφεύγων μεταβαίνει στη Λισσαβόνα, όπου την 1η Νοεμβρίου 1987 ένας ιατρός του χορηγεί, κατόπιν ιατρικής εξετάσεως, πιστοποιητικό ασθένειας, το οποίο βεβαιώνει ότι ο

προσφεύγων δεν μπορεί επ' αόριστον να εμφανιστεί στην υπηρεσία του. Το πιστοποιητικό αυτό, κατόπιν της κυρώσεως του από Πορτογάλο συμβολαιογράφο στις 9 Νοεμβρίου 1987, αποστέλλεται στην Επιτροπή από τη σύζυγο του προσφεύγοντος.

Με απόφαση του Tribunal de Instrução Criminal της Λισσαβώνας, ο προσφεύγων τίθεται σε προσωρινή κράτηση από τις 3 Νοεμβρίου 1987 μέχρι τις 26 Μαρτίου 1988, μέχρι δε τις 20 Νοεμβρίου 1987 περίπου βρισκόταν σε απομόνωση. Επιπλέον, το πορτογαλικό δικαστήριο διατάσσει την εντός οκτώ ημερών διαβίβαση ανακοινώσεως σχετικά με την προσωρινή κράτηση του ενδιαφερομένου, δεδομένου ότι ο ενδιαφερόμενος υπηρετεί σε κοινοτικό όργανο.

Στις 18 Δεκεμβρίου 1987 η Επιτροπή αποστέλλει στην κατοικία του προσφεύγοντος στην Πορτογαλία τηλεγράφημα με το οποίο του ζητεί να παρουσιαστεί στις 21 Δεκεμβρίου, κατόπιν ιατρικής εξετάσεως στη Λισσαβώνα, στην οποία ο προσφεύγων δεν παρουσιάζεται, αφού διαρκεί ακόμη η προσωρινή κράτησή του.

Κατόπιν αιτήσεως του διηγόρου του προσφεύγοντος, το πορτογαλικό δικαστήριο ενημερώνει στις 22 Ιανουαρίου 1988 την Επιτροπή για την προσωρινή κράτηση του πελάτη του.

Κατόπιν αυτού η Επιτροπή αποφασίζει να κινήσει πειθαρχική διαδικασία κατά του προσφεύγοντος, για τον λόγο ότι προέβη σε ψευδείς δηλώσεις, καθόσον δικαιολόγησε την απουσία του από την υπηρεσία επικαλούμενος λόγους υγείας και προσκομίζοντας ιατρικό πιστοποιητικό, ενώ στην πραγματικότητα βρισκόταν υπό κράτηση. Ενώ το πειθαρχικό συμβούλιο προτείνει ως κύρωση για τον προσφεύγοντα την επίπληξη, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή αποφασίζει τον υποβιβασμό του κατά βαθμό, ο δε προσφεύγων υποβάλλει διοικητική ένσταση, στην οποία δεν δίδεται καμία απάντηση.

Επί των λόγων ακυρώσεως που στηρίζονται στην ύπαρξη νομικής πλάνης και πραγματικής πλάνης

Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ενέχει πραγματική πλάνη, καθόσον η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι ο προσφεύγων ενήργησε εκ προθέσεως και εκ προμελέτης (σκέψεις 41 και 42).

Ο προσφεύγων δηλαδή μπορούσε δικαιολογημένα να θεωρήσει καλόπιστα ότι οι πορτογαλικές αρχές θα ενημέρωναν τον εργοδότη του για την κατάστασή του (σκέψη 38).

Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ενέχει επίσης νομική πλάνη. Αντίθετα απ' ό,τι ισχυρίζεται η Επιτροπή, μολοντί ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως προβλέπει ότι ο υπάλληλος έχει την υποχρέωση να ενημερώνει το συντομότερο δυνατόν το όργανο στο οποίο υπηρετεί για το ότι δεν μπορεί να προσέλθει στην υπηρεσία, προσδιορίζοντας τον τόπο στον οποίο βρίσκεται, τούτο δεν σημαίνει ότι έχει οπωσδήποτε την υποχρέωση να ενημερώνει το όργανο αυτό ο ίδιος ή μέσω ειδικού εντολοδόχου. Το γράμμα και ο σκοπός του άρθρου 59 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως δεν επιτρέπουν να ερμηνευθεί το άρθρο αυτό υπό την έννοια ότι, αν ο ενδιαφερόμενος έχει βάσιμους λόγους να πιστεύει ότι το κοινοτικό όργανο θα ενημερωθεί με άλλο ασφαλές και αξιόπιστο μέσο, υποχρεούται να διαβιβάσει ο ίδιος τις αναγκαίες πληροφορίες στο κοινοτικό όργανο. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων δικαιολογημένα πίστευσε ότι η πορτογαλική αστυνομία θα ενημέρωνε την Επιτροπή, δεν παρέβη κατά τον υπό κρίση χρόνο, δηλαδή μέχρι τις 18 Δεκεμβρίου 1987, καμία από τις υπηρεσιακές υποχρεώσεις του (σκέψεις 43 και 44).

Δεδομένου ότι οι δύο αυτές πλάνες αφορούν ουσιώδες σημείο της προσβαλλομένης αποφάσεως, δηλαδή το σημείο κατά το οποίο η απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής εμφανίζει τη μεγαλύτερη απόκλιση από τη γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου, το Πρωτοδικείο ακυρώνει την απόφαση (σκέψη 45).

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 27ης Νοεμβρίου 1992.